

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Brodniak (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kaczmarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Hanny Adamiak

po rozpoznaniu w dniach: 31 sierpnia 2017 r. i 12 października 2017 r. sprawy

1) Z. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw.
z art. 18 § 1 k.k. i z art. 11 § 2 k.k. i z art. 12 k.k. i inne

2) R. T.

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb.
z art. 272 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne

3) R. B. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k. i z art. 12 k.k. i inne

4) M. M.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i
z art. 12 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. akt III K 57/13

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że uchyla orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody zawarte w punkcie 12 tiret 1, 3, 4, 5, 8, 9, 11, 12 i 13 części dyspozytywnej wyroku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza im za to postępowanie opłaty w kwotach:

- Z. B. (1) 5.500 (pięciu tysięcy pięciuset) złotych,

- R. T. 6.300 (sześciu tysięcy trzystu) złotych,

- R. B. (1) 4.300 (czterech tysięcy trzystu) złotych,

- M. M. 2.180 (dwóch tysięcy stu osiemdziesięciu) złotych.

SSA Małgorzata Jankowska SSA Piotr Brodniak SSA Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 82/17

UZASADNIENIE

Z. B. (1) i R. T. zostali oskarżeni o to, że:

I. w S. i w T. w okresie od stycznia do czerwca 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z innymi ustalonymi osobami, a także kierując wykonaniem czynów zabronionych, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru celem osiągnięcia korzyści majątkowej i wyłudzenia od podmiotów gospodarczych znacznych ilości towarów, po uprzednim podjęciu działań zmierzających do uwiarygodnienia legalności działania spółki (...) z siedzibą w T. - po nabyciu jej i zarejestrowaniu na T. O. (1) przy czym S. J. (1) podając się za jej z - cę dyrektora (...) posługując się uprzednio przywłaszczonym i przerobionym poprzez wymianę zdjęcia dokumentem tożsamości A. K. - a mającej służyć realizacji zamiaru poprzez:

- założenie rachunku spółki gdzie przy otwarciu rachunku bieżącego w (...) Bank S.A. S. J. (1) dokonał podrobienia dokumentu w postaci wniosku o otwarcie rachunku bieżącego z dnia 30.03.2001 r. dla firmy (...) sp. z o.o. w T. numer (...) - (...) w wymienionym banku, w ten sposób, że własnoręcznie złożył podpisy o treści (...), a następnie przy obsłudze rachunku bieżącego w (...) Bank S.A. dokonał podrobienia dokumentu w postaci Upoważnienia z dnia 30.03.2001 r. udzielonego przez uprawnionego przedstawiciela firmy (...) sp. z o.o. w T. dla A. K. do składania dyspozycji na koncie numer (...) - (...) w wymienionym banku, w ten sposób, że własnoręcznie złożył podpis o treści „A. K.” czym doprowadził do otwarcia powyższego rachunku bankowego i następnie wykorzystania zaświadczeń odnośnie tego konta,

a także poprzez:

- uzyskanie z II Urzędu Skarbowego w S. zaświadczeń potwierdzających legalność działania spółki (...): gdzie w miesiącu lutym 2001 roku w S. w celu uzyskania dokumentów potwierdzających rejestrację jak również aktualizację numeru NIP w Drugim Urzędzie Skarbowym wprowadzając w błąd pracowników urzędu - w celu użycia jako autentyczny w celu rejestracji w zakresie podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego w Drugim Urzędzie Skarbowym w S., przedłożyli podrobiony uprzednio dokument w postaci druku VAT R z dnia 20.02.2001 r. dotyczący podatnika - firmy (...) sp. z o.o. w T., reprezentowanego przez J. K. (1), a także zgłoszenie identyfikacyjne osoby prawnej nie mającej osobowości prawnej, będącej podatnikiem lub płatnikiem w Drugim Urzędzie Skarbowym w S., w postaci druku NIP-2 z dnia 20.01.2001 r. dotyczący podatnika - firmy (...) sp. z o.o. w T. reprezentowanego przez J. K. (1) i pokwitowanie odbioru tych dokumentów, także podrobiony dokumenty w postaci Umowy Najmu Lokalu z dnia 01.02.2001 r. zawartej pomiędzy J. K. (2) a J. K. (1) na wynajem lokalu w S. przy ul. (...) - przy czym wypisania dokumentów i złożenia podpisów w imieniu innych osób dokonali R. T. i inna ustalona osoba

po czym przedkładając wyłudzone w ten sposób zaświadczenia jak również przerobione dokumenty między innymi w postaci skróconego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego:

1. wprowadzili w błąd pracowników Spółki z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 58.990,83 zł,

- w dniu 27.04.2001 r. na kwotę 21.862,74 zł,

- w dniu 08.05.2001 r. na kwotę 37.128,09 zł

2. wprowadzili w błąd pracowników PPUH (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 141.974,45 zł:

- w dniu 09.05.2001 r. na kwotę 20.713,49 zł,

- w dniu 23.05.2001 r. na kwotę 37.765,01 zł,

- w dniu 04.06.2001 r. na kwotę 47.728,85 zł,

- w dniu 11.06.2001 r. na kwotę 35.767,10 zł,

3. wprowadzili w błąd pracowników Firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 66.126,11 zł:

- w dniu 05.04.2001 r. na kwotę 21.784,32 zł,

- w dniu 06.04.2001 r. na kwotę 11.008,60 zł,

- w dniu 09.05.2001 r. na kwotę 15.459,84 zł,

- w dniu 16.05.2001 r. na kwotę 15.870,24 zł,

- w dniu 17.05.2001 r. na kwotę 2.003,04 zł

4. na przełomie kwietnia/maja 2001 r. wprowadzili w błąd pracowników Sp. z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 6.078 zł,

5. wprowadzili w błąd pracowników Spółki z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 34.455,85 zł:

- w dniu 27.03.2001 r. na kwotę 34.455,55 zł,

- w dniu 08.05.2001 r. na kwotę 19.565,75 zł,

6. w maju 2001 r. wprowadzili w błąd pracownika (...) Spółdzielni (...) w G. co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrane mleko i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 52.000 zł, przy czym Z. B. (1) w celu użycia jako autentycznego przy odbiorze towaru w postaci mleka pełnego w proszku, podrobił dokument w postaci upoważnienia nr 52/05 z dnia 07.05.2001 r. wystawionego przez (...) Sp. z o.o. w T. dla B. S. - uprawniającego do odbioru wymienionego towaru,

7. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) S. B. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 65.400 zł:

- w dniu 26.05.2001 r. w kwocie 61.509,76 zł,

- w dniu 26.05.2001 r. w kwocie 3.885,85 zł,

8. w dniu 28.03.2001 r. wprowadził w błąd pracowników (...) Spółdzielni Pracy (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar czym doprowadził tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 27.315,60 zł,

9. wprowadzili w błąd pracowników S.A. (...) P. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 166.116,10 zł:

- w dniu 27.03.2001 r. w kwocie 32.298,45 zł,

- w dniu 09.04.2001 r. w kwocie 51.148,50 zł,

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 15.372,00 zł,

- w dniu 30.04.2001 r. w kwocie 166.116,10 zł,

10. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 54.965 zł:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 19.050,96 zł,

- w dniu 30.04.2001 r. w kwocie 5.549,19 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 10.169,73 zł,

- w dniu 14.05.2001 r. w kwocie 349,38 zł,

- w dniu 16.05.2001 r. w kwocie 4.429,75 zł,

11. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 27.700,63 zł:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 10.412,46 zł,

- w dniu 26.04.2001 r. w kwocie 11.891,93 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 5.396,24 zł,

12. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 191.955,75 zł:

- w dniu 28.03.2001 r. w kwocie 28.914 zł,

- w dniu 03.04.2001 r. w kwocie 58.743 zł,

- w dniu 11.04.2001 r. w kwocie 114.298,75 zł,

13. w dniu 24 kwietnia 2001 r. wprowadzili w błąd przedstawiciela Przedsiębiorstwa (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24808,78 zł przy czym w kwietniu 2001 r. w celu użycia jako autentycznego przy odbiorze tegoż towaru - inne ustalone osoby podrobiły dokument w postaci Upoważnienia nr 394/04/01 z dnia 24.04.2001 r. wypisując jego treść,

czym łącznie wyłudzili towar na kwotę 1.031.849,85 złotych i wobec nieuiszczenia w całości należności za pobrany towar spowodowali znaczną szkodę w mieniu wyżej wymienionych pokrzywdzonych w wysokości 917.955,75 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 1 k.k.

i z art. 11 § 2 k.k. i z art. 12 k.k. co do Z. B. (1)

o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw.
z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w stosunku do R. T.

II. W S. i w T. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z innymi ustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od stycznia do czerwca 201r. po nabyciu i zarejestrowaniu na (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą w T. S. J. (1) jako jej z-ca dyrektora „A. K.” i główny kierujący jej działalnością, zaś R. T. i Z. B. (1) jako finansujący i nadzorujący działania innych osób, zaś T. O. (1) jako firmujący spółkę swoim nazwiskiem i zaciągający zobowiązania finansowe, brali udział w wyłudzeniu mienia jak i dokumentów na podstawie których dokonywano następnie przestępstw

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

R. B. (1) został oskarżony o to, że:

III. W S. i w P. działając wspólnie i w porozumieniu ze S. J. (1), T. O. (1), R. T., Z. B. (1) i z innymi osobami, celem osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od stycznia do czerwca 2001 r. po nabyciu i zarejestrowaniu na (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., wykorzystując uprzednio uzyskane kontakty gospodarcze:

1. wprowadził w błąd pracowników PPUH (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 09.05.2001r. na kwotę 20.713,49 zł,

- w dniu 23.05.2001r. na kwotę 37.765,01 zł,

- w dniu 04.06.2001r. na kwotę 47.728,85 zł,

- w dniu 11.06.2001r. na kwotę 35.767,10 zł

2. na przełomie kwietnia/maja 2001 r. wprowadzili w błąd pracowników Sp. z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 6.078 zł,

3. w maju 2001 r. wprowadzili w błąd pracownika (...) Spółdzielni (...) w G. co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrane mleko i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 52.000 zł,

4. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 26.05.2001r. w kwocie 61.509,76 zł,

- w dniu 26.05.2001 r. w kwocie 3.885,85 zł, przy czym inna ustalona osoba podrobiła dokument w postaci Upoważnienia nr 248/5 z dnia 25.05.2001r. do odbioru towaru

5. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 28.03.2001 r. w kwocie 28.914 zł,

- w dniu 03.04.2001r. w kwocie 58.743 zł,

- w dniu 11.04.2001 r. w kwocie 114.298,75 zł,

czym łącznie spowodował znaczną szkodę w mieniu wyżej wymienionych pokrzywdzonych w wysokości 450.403,81 złotych

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 12 k.k.

IV. W S. i w P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od stycznia do czerwca 2001 r. po nabyciu i zarejestrowaniu na (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., wykorzystując uprzednio uzyskaną wiedzę w ramach poprzednio prowadzonej działalności jak i kontakty umożliwiające zbycie towaru, podjął szereg czynności zmierzających do wyłudzenia mienia jak w punkcie III, a następnie jego zbycia

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

V. W dniu 2 października 2000 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu uzyskania dla siebie kredytu na zakup samochodu m-ki V. (...) nr VIN (...) rok produkcji 2000 po uprzednim przedłożeniu fałszywego zaświadczenia o zatrudnieniu w S.C A. w S. z dnia 02.10.2000 r. przez inną osobę jak i dokumentami wyrażającymi zgodę współmałżonki zawierającymi podrobione zapisy M. B. następnie w wyniku wyzyskania błędu pracowników Banku (...) S.A. I O.. w S. doprowadził do zawarcia umowy kredytowej nr (...) na zakup wyżej wymienionego pojazdu i wyłudzenia kwoty 70 801,00 zł, czym działał na szkodę wyżej wymienionego banku,

tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. T. został oskarżony o to, że:

VI. W S. i w T. w okresie od stycznia do czerwca 2001 r. działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. (1), R. T., Z. B. (1), T. O. (1), i z innymi ustalonymi osobami, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru celem osiągnięcia korzyści majątkowej i wyłudzenia od podmiotów gospodarczych znacznych ilości towarów, po uprzednim podjęciu działań zmierzających do uwiarygodnienia legalności działania spółki (...) z siedzibą w T. – po nabyciu jej i zarejestrowaniu na T. O. (1) przy czym S. J. (1) podając się za jej z - cę dyrektora „A. K.”

1. wprowadzili w błąd pracowników Spółki z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 27.04.2001 r. na kwotę 21.862,74 zł,

- w dniu 08.05.2001 r. na kwotę 37.128,09 zł

2. wprowadzili w błąd pracowników Firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 05.04.2001 r. na kwotę 21.784,32 zł,

- w dniu 06.04.2001 r. na kwotę 11.008,60 zł,

- w dniu 09.05.2001 r. na kwotę 15.459,84 zł,

- w dniu 16.05.2001 r. na kwotę 15.870,24 zł

- w dniu 17.05.2001 r. na kwotę 2.003,04 zł

3. wprowadzili w błąd pracowników Spółki z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 27.03.2001 r. na kwotę 34.455,55 zł,

- w dniu 08.05.2001 r. na kwotę 19.565,75 zł,

4. w dniu 28.03.2001 r. wprowadzili w błąd pracowników (...) Spółdzielni Pracy (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar czym doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 27.315,60 zł,

5. wprowadzili w błąd pracowników S.A. (...) P. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 27.03.2001 r. w kwocie 32.298,45 zł,

- w dniu 09.04.2001 r. w kwocie 51.148,50 zł,

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 15.372,00 zł,

- w dniu 30.04.2001 r. w kwocie 166116,10 zł,

6. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 19.050,96 zł,

- w dniu 30.04.2001 r. w kwocie 5.549,19 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 10.168,73 zł

- w dniu 14.05.2001 r. w kwocie 349,38 zł,

- w dniu 16.05.2001 r. w kwocie 4.429,75 zł,

7. wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 10.412,46 zł,

- w dniu 26.04.2001 r. w kwocie 11.891,93 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 5.396,24 zł,

8. w dniu 24 kwietnia 2001 r. wprowadzili w błąd przedstawiciela Przedsiębiorstwa (...) co do zamiaru zapłaty za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24808,78 zł

czym łącznie spowodował znaczną szkodę w mieniu w/w pokrzywdzonych w wysokości 535.756,41 złotych

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i z art. 12 k.k.

VII. W S. i w T., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od stycznia do czerwca 2001 r. po nabyciu i zarejestrowaniu na (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., brał udział w wyłudzeniu mienia jak w punkcie VI, a następnie dalszym jego ukryciu i zbyciu

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

M. M. został oskarżony o to, że:

VIII. W T., P. i miejscowości C. działając wspólnie i w porozumieniu z S. J. (1), R. T., Z. B. (1) i innymi ustalonymi osobami w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od marca 2001 r. do 16.05.2001 r. po uprzednim nabyciu i zarejestrowaniu na (...) spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., wprowadził w błąd pracowników:

- firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 19.050,96 zł,

- w dniu 30.04.2001r. w kwocie 5.549,19 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 10.168,73 zł,

- w dniu 14.05.2001 r. w kwocie 349,38 zł,

- w dniu 16.05.2001r. w kwocie 4.429,75 zł,

na łączną sumę 54.965,21 zł

- pracowników firmy (...) S.C. w C. współwłaścicieli tej firmy (...) - C. co do zamiaru uiszczenia należności za pobrany towar i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zabawek modeli samochodowych i innych, sprzedanych w dniu 24.04.2001 r. na podstawie faktury VAT numer (...) na łączną kwotę 24.808,78 zł przy czym w kwietniu 2001 r. w celu użycia jako autentycznego przy odbiorze tegoż towaru – podrobił dokument w postaci Upoważnienia nr 394/04/01 z dnia 24.04.2001r. wypisując jego treść

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
i z art. 12 k.k.

Nadto, Z. B. (1) i R. T. zostali oskarżeni o to, że:

IX. W dniu 22.05.2001 r. w T. a następnie w S. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu uzyskania na inną osobę kredytu na zakup Samochodu m-ki V. (...) rok produkcji 2001 o wartości 86.200,00 zł po przedłożeniu fałszywego zaświadczenia o zatrudnieniu w spółce z o.o. (...) w P. z dnia 15.05.2001 r. i następnie w wyniku wyzyskania błędu pracowników Banku (...) S.A. w S. doprowadzili do zawarcia umowy kredytowej Nr (...) na zakup wyżej wymienionego pojazdu i wyłudzenia kwoty 86.200,00 zł czym działali na szkodę wyżej wymienionego banku

tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w stosunku do Z. B. (1) i R. T..

Z. B. (1) został ponadto oskarżony o to, że:

X. W okresie pomiędzy 31.10.2000 r. a 03.08.2001 r. w S., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną posługując się danymi i dokumentami M. P. i A. J., w następstwie zawarcia fikcyjnej umowy ubezpieczenia pojazdu m - ki A. (...) nr rej. (...) nr polisy (...) i podpisaniu się nazwiskiem J. na tej polisie oraz na wniosku o zawarcie indywidualnych ubezpieczeń komunikacyjnych, a następnie fikcyjnym zgłoszeniu szkody komunikacyjnej w dniu 15.02.2001r. i podaniu nieprawdziwych informacji na temat zdarzenia a następnie po posłużeniu się podrobioną fakturą z dnia

10.04.2001 r. nr 37/IV 2001 doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez T.U. A. i nienależnej wypłaty w kwocie 13.180,00 zł,

tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w stosunku do Z. B. (1)

XI. W okresie od listopada do grudnia 2001 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. J. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu, przy czym S. J. (1) posługując się uprzednio przywłaszczonym i przerobionym dowodem osobistym (...) na nazwisko W. K. i podpisując się nazwiskiem W. K. na:

umowie sprzedaży z dnia 27.11.2001r. na zakup samochodu V. (...) nr vin (...), - zawartej pomiędzy W. K. a Z. B. (1), oraz wypowiedzeniu Umowy Kredytowej, zawartej uprzednio jak w punkcie III na nazwisko W. K. z Bankiem (...) S.A. III o/S. na zakup powyższego samochodu, w ten sposób, że S. J. (1) własnoręcznie złożył podpis o treści „W. K.”, a następnie w obecności notariusza na dokumencie w postaci Wypowiedzenia Umowy z dnia 27.11.2001 r. złożonym rzekomo przez W. K. i na piśmie z dnia 20.12.2001r. skierowanym do Banku (...) S.A. III O/S., wyrażającym zgodę W. K. na przejęcie długu przez Z. B. (1), przy czym - wprowadzili w błąd notariusza i wyłudzili w ten sposób w dniach 28.11.2001r. i 20.12.2001r. poświadczenie nieprawdy o zawarciu przez faktycznego W. K. umowy przejęcia długu w postaci kredytu bankowego uprzednio wyłudzonego w warunkach opisanych w punkcie IV i w postaci Porozumienia z dnia 20.12.2001r. dotyczącego przeniesienia udziałów we współwłasności samochodu na Z. B. (1), które to dokumenty po wyłudzeniu w tym celu przedłożyli w banku wprowadzając w błąd jego pracowników, czym wyłudzili tym samym przejęcie i dalsze kredytowanie uprzednio wyłudzonego na dane W. K. kredytu w wysokości 86.200,00 zł czym działali na szkodę wyżej wymienionego banku

tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, w wyroku z dnia 26 stycznia 2017 r., wydanym w sprawie III K 57/13, podjął następujące rozstrzygnięcia:

uwzględniając przepisy Kodeksu karnego z 06.06.1997r w brzmieniu obowiązującym od dnia 17.10.1999 r do dnia 30.04.2004 r i na podstawie tych przepisów w zw.
z art. 4 § 1 k.k.

1. Postępowanie karne wobec oskarżonych Z. B. (1), R. T., M. T. i R. B. (1) o czyny opisane w punktach II, IV i VII części wstępnej wyroku, na podstawie art. 17 § 1 punkt 6 k.p.k., umorzył,

2. Oskarżonego M. T. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, a oskarżonego R. T. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku.

3. Oskarżonego Z. B. (1) i R. T. uznał za winnych tego, że w S. i w T., w okresie od stycznia do czerwca 2001r. działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą i z innymi ustalonymi osobami, w ramach prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością o nazwie S. z siedzibą w T., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wyłudzenia od podmiotów gospodarczych znacznych ilości towarów :

a/ wprowadzili w błąd pracowników Spółki z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 58.990,83 zł,

- w dniu 27.04.2001 r. na kwotę 21.862,74 zł,

- w dniu 08.05.2001 r. na kwotę 37.128,09 zł

b/ wprowadzili w błąd pracowników PPUH (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 141.974,45 zł:

- w dniu 09.05.2001 r. na kwotę 20.713,49 zł,

- w dniu 23.05.2001 r. na kwotę 37.765,01 zł,

- w dniu 04.06.2001 r. na kwotę 47.728,85 zł,

- w dniu 11.06.2001 r. na kwotę 35.767,10 zł,

c/ wprowadzili w błąd pracowników Firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 66.126,74 zł:

- w dniu 05.04.2001 r. na kwotę 21.784,32 zł,

- w dniu 06.04.2001 r. na kwotę 11.008,67 zł,

- w dniu 09.05.2001 r. na kwotę 15.459,84 zł,

- w dniu 16.05.2001 r. na kwotę 15.870,24 zł,

- w dniu 17.05.2001 r. na kwotę 2.003,04 zł

d/ na przełomie kwietnia/maja 2001 r. wprowadzili w błąd pracowników Sp. z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 6.078,24 zł,

e/ wprowadzili w błąd pracowników Spółki z o.o. (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 54.021,60 zł:

- w dniu 27.03.2001 r. na kwotę 34.455,85 zł,

- w dniu 08.05.2001 r. na kwotę 19.565,75 zł,

f/ w maju 2001 r. wprowadzili w błąd pracownika (...) Spółdzielni (...) w G. co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrane mleko i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 52.002 zł,

g/ wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) S. B. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 65.395, 61 zł:

- w dniu 26.05.2001 r. w kwocie 61.509,76 zł,

- w dniu 26.05.2001 r. w kwocie 3.885,85 zł,

h/ w dniu 28.03.2001 r. wprowadzili w błąd pracowników (...) Spółdzielni Pracy (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar czym doprowadził tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na kwotę 27.315,68 zł,

i/ wprowadzili w błąd pracowników S.A. (...) P. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 166.116,10 zł:

- w dniu 27.03.2001 r. w kwocie 32.298,45 zł,

- w dniu 09.04.2001 r. w kwocie 51.148,50 zł,

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 15.372,00 zł,

- w dniu 30.04.2001 r. w kwocie 67.297,15 zł,

j/ wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 54.965,21 zł:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 19.050,96 zł,

- w dniu 30.04.2001 r. w kwocie 5.549,19 zł oraz w kwocie 15.417,20 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 10.169,73 zł,

- w dniu 14.05.2001 r. w kwocie 349,38 zł,

- w dniu 16.05.2001 r. w kwocie 4.429,75 zł,

k/ wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 27.700,63 zł:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 10.412,46 zł,

- w dniu 26.04.2001 r. w kwocie 11.891,93 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 5.396,24 zł,

l/ wprowadzili w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 191.955,75 zł:

- w dniu 28.03.2001 r. w kwocie 18.914 zł,

- w dniu 03.04.2001 r. w kwocie 58.743 zł,

- w dniu 11.04.2001 r. w kwocie 114.298,75 zł,

ł/ w dniu 24 kwietnia 2001 r. wprowadzili w błąd przedstawiciela Przedsiębiorstwa (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24 808,78 zł

czyż, wobec nieuiszczenia w całości należności za pobrany towar, działali na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych i spowodowali szkodę w mieniu o znacznej wartości na łączną kwotę 937.450,99 zł, to jest popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.

w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył każdemu z oskarżonych karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze:

- 200 stawek dziennych po 100 złotych wobec oskarżonego Z. B. (1),

- 300 stawek dziennych po 100 złotych wobec oskarżonego R. T..

4. Oskarżonego Z. B. (1) uznał za winnego tego, że w maju 2001 r. mając świadomość, iż pojazd marki V. (...) numer silnika (...), rok produkcji 2001 został uzyskany w wyniku oszustwa popełnionego przez inne ustalone osoby, na szkodę banku (...) S.A., polegającego na wyłudzeniu kwoty 86.200 zł z przeznaczeniem na zakup wymienionego auta, przyjął powyższy pojazd i użytkował go to jest popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k.

i za ten czyn, na podstawie art. 291 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę

8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 100 złotych.

5. Oskarżonego Z. B. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 10 kwietnia 2001 r., mając świadomość nieprawdziwej treści zgłoszenia o powstaniu szkody w pojeździe marki A. (...) nr rej (...), działając w zamiarze, aby inna ustalona osoba dokonała czynu zabronionego ułatwił jej to w ten sposób, iż wypełnił niezgodnie z prawdą fakturę z dnia 10 kwietnia 2001r. nr (...) wskazując, że dotyczyła ona naprawy blacharsko-lakierniczej samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) wg załączonej kalkulacji systemu A. za kwotę 19 884, 27 zł brutto wystawionej przez „ (...) sp. z o.o. ul. (...) (...)-(...) T.”, która następnie została przedłożona w TU (...) celem wypłaty odszkodowania to jest popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

6. Oskarżonego Z. B. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 30 listopada do 21 grudnia 2001 r. w celu przejęcia długu opiewającego na osobę o danych W. K. przedłożył w banku (...) S.A umowę sprzedaży z dnia 27.11.2001 r. dotyczącą zbycia prawa 51/100 własności samochodu marki V. (...) numer silnika (...), rok produkcji 2001 za cenę 10.000 zł, wypowiedzenie umowy kredytowej wobec banku (...) S.A. dotyczącej zakupu samochodu osobowego marki V. (...) numer silnika (...), rok produkcji 2001, dokument zatytułowany (...) dotyczący zgody na przeniesienie przez bank na Z. B. (1) udziałów w wysokości 49/100 we współwłasności samochodu marki V. (...) numer silnika (...), rok produkcji 2001 oraz pisemną zgodę na przejęcie długu przez Z. B. (1), na których to dokumentach podpisy W. K. zostały sfalszowane przez inną ustaloną osobę, czego Z. B. (1) miał świadomość to jest popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 270 § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

7. Oskarżonego R. B. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia do czerwca 2001 r., w S., T. i P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. B. (1), R. T. oraz innymi ustalonymi osobami, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po nabyciu i zarejestrowaniu na inną ustaloną osobę spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., wykorzystując uprzednio uzyskane kontakty gospodarcze:

a/ wprowadził w błąd pracownika (...) Spółdzielni (...) w G. co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrane mleko i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 52 002,00 zł,

b/ wprowadził w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar w postaci półproduktów czekoladowych i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 191.955,75 zł:

- w dniu 28.03.2001 r. w kwocie 18.914 zł,

- w dniu 03.04.2001 r. w kwocie 58.743 zł,

- w dniu 11.04.2001 r. w kwocie 114.298,75 zł,

czym łącznie spowodował znaczną szkodę w mieniu wyżej wymienionych pokrzywdzonych w wysokości 243 957,75 zł, to jest popełnienia czynu

z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 złotych.

8. Oskarżonego R. B. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że został on popełniony w dniu 20 października 2000 r i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 100 złotych.

9. Oskarżonego M. M. uznał za winnego tego, że w okresie od marca 2001 r. do 16.05.2001 r, w T., P. i miejscowości C., działając z zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. T., Z. B. (1) oraz innymi ustalonymi osobami w ramach spółki z o.o. (...) z siedzibą w T., przedstawiając się fałszywymi danymi M. L. nawiązał kontakty handlowe, a następnie wprowadził w błąd:

a/ pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadził właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę 54.965,21 zł:

- w dniu 10.04.2001 r. w kwocie 19.050,96 zł,

- w dniu 30.04.2001r. w kwocie 5.549,19 zł oraz w kwocie 15.417,20 zł,

- w dniu 11.05.2001 r. w kwocie 10.168,73 zł,

- w dniu 14.05.2001 r. w kwocie 349,38 zł,

- w dniu 16.05.2001r. w kwocie 4.429,75 zł,

b/ współwłaścicieli firmy (...) S.C. w C. - T. C. i J. C. co do zamiaru uiszczenia należności za pobrany towar i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zabawek modeli samochodowych i innych, sprzedanych w dniu 24.04.2001 r. na podstawie faktury VAT numer (...) na łączną kwotę 24.808,78 zł,

czym wyrządził szkodę w łącznej kwocie 79 773,99 złotych, to jest popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny 100 stawek dziennych po 100 złotych.

10. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone wobec oskarżonych w punktach 3-9 części rozstrzygającej wyroku i wymierzył:

- oskarżonemu Z. B. (1) - karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 260 stawek dziennych po 100 złotych;

- oskarżonemu R. B. (1) - karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 złotych.

11. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 punkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności,

a wobec oskarżonych Z. B. (1) i R. B. (1) kar łącznych pozbawienia wolności, na okres 5 lat próby.

12. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami przypisanymi im w punktach 3, 7 i 9 części rozstrzygającej wyroku przez zapłatę solidarnie przez:

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz spółki z o.o. (...) kwoty 58 990,83 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz PPUH (...) kwoty 141 974,45 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz Firmy (...) kwoty 66 126,11 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz spółki z o.o. (...) kwoty 6078,24 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz spółki z o.o. (...) kwoty 54 021,60 złotych;

- Z. B. (1), R. T. i R. B. (1) na rzecz (...) Spółdzielni (...) w G. kwoty 52 002 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz (...) S. B. kwoty 65 395,61 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz (...) Spółdzielni Pracy (...) kwoty 27 315,68 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz S.A. (...) w P. kwoty 166 116,10 złotych;

- Z. B. (1), R. T. i M. M. na rzecz (...) kwoty 54 965,21 złotych;

- Z. B. (1) i R. T. na rzecz (...) kwoty
27 700,63 złotych;

- Z. B. (1), R. T. i R. B. (1) na rzecz (...) kwoty 191 955,75 złotych;

- Z. B. (1), R. T. i M. M. na rzecz
PW (...) kwoty 24 808,78 złotych.

13. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar grzywny, a wobec oskarżonych Z. B. (1) i R. B. (1) na poczet orzeczonych kar łącznych grzywny, okresy rzeczywistego pozbawienia ich wolności w sprawie, tj:

- wobec Z. B. (1) - od dnia 09.11.2005 r. do dnia 02.03.2006 r;

- wobec R. T. - od dnia 08.11.2005 r. do dnia 07.03.2006 r;

- wobec R. B. (1) - od dnia 07.11.2005 r do dnia 15.02.2006 r;

- wobec M. M. - od dnia 16.03.2006 r. do dnia 17.03.2006 r.

Nadto, Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach sądowych.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońcy R. T., M. M., R. B. (1) i Z. B. (1).

Obrońca R. T. zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, w zakresie, w jakim miało ono wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 442 § 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie się przez Sąd I Instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy do wiążących wskazań Sądu Odwoławczego zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 lutego 2013 r.;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
- art. 4 k.p.k. poprzez brak należytego uwzględnienia szeregu korzystnych dla oskarżonego okoliczności;
- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony R. T.:

- był członkiem, a nawet założycielem zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było dokonywanie przestępstw wyłudzenia;

- od samego początku oskarżony posiadał wiedzę na temat przestępczego charakteru działalności prowadzonej pod firmą spółki z o.o. (...) z siedzibą w T.;
- dopuścił się popełnienia poszczególnych, wymienionych w części wstępnej orzeczenia wyłudzeń na szkodę podmiotów tam wskazanych (obejmował swoją wiedzą i świadomością zamiar popełnienia wyłudzeń);
- był jednym z założycieli spółki, kierujących przestępczym mechanizmem;
- osobiście dokonywał wyłudzeń artykułów motoryzacyjnych;
- podrobił podpis J. K. (1) „podając się za inną osobę” i uczynił to „w celu uzyskania dokumentów mających tworzyć pozory legalnego działania spółki.

Podnosząc te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. T. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca M. M. zarzucił wyrokowi:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego, w zakresie, w jakim miało ono

wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to:

- art. 442 § 3 k.p.k. poprzez niezastosowanie się przez Sąd I Instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy do wiążących wskazań Sądu Odwoławczego zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 lutego 2013 r.;
- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej oceną dowolną;
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżony M. M.:

- był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej, której celem było dokonywanie przestępstw wyłudzenia;
- od samego początku miał świadomość co do przestępczego charakteru działalności spółki z o.o. (...) w T.;
- dopuścił się popełnienia wyłudzeń wymienionych w pkt VIII części wstępnej wyroku na szkodę podmiotów tam wskazanych i przy tym obejmował swoją wiedzą i świadomością zamiar popełnienia tych czynów;
- przedstawiał się fałszywymi danymi - jako (...) celem nawiązania kontaktu, a następnie wprowadzenia w błąd przedstawicieli firm (...) oraz (...) s.c. w C.;
- osobiście odbierał towar u kontrahentów, zwłaszcza w firmie (...);
- podrobił dokument w postaci Upoważnienia nr 394/04/01 z dnia 24.04.2001 r. wypisując jego treść.

Podnosząc te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. M. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca R. B. (1) zarzucił wyrokowi:

1/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę tego orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że osk. R. B. (1):

- popełnił wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przypisane jemu zaskarżonym wyrokiem przestępstwo opisane w pkt III części wstępnej wyroku, którego opis i kwalifikację prawną zmodyfikowano w pkt 7 części dyspozytywnej tego wyroku,
- był ze współoskarżonymi członkiem grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i brał udział w jej działaniach,
- brał udział w działalności (...) Spółki z o.o.,
- brał udział w rozmowach i ustaleniach dotyczących działalności grupy przestępczej,
- wyrządził podmiotom trzecim wskazanym w pkt 7 części dyspozytywnej wyroku szkody, w wysokości ustalonej przez Sąd I instancji,
- czerpał zyski z popełnionych przestępstw,
- orzeczone w stosunku do osk. R. B. (1) kary są sprawiedliwe i odpowiadają dyrektywom ich wymiaru, w tym stopniowi społecznej szkodliwości przypisanych jemu czynów i winy, a także uwzględniają wszystkie okoliczności jakie winny być brane pod uwagę przy jej wymiarze,
- w niniejszej sprawie zaistniały okoliczności, które uzasadniły zastosowanie „w większym stopniu zasady kumulacji niż absorpcji ”,
- okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie osk. R. B. (1) trwał od dnia 07.11.2005 r. do dnia 15.02.2006 r.,

2/ rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść zapadłego wyroku tj:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, która nie została oparta na jego całokształcie, a w szczególności:

- wyjaśnień osk. Z. B. (1), osk. R. T., które w części uznane zostały za wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń tego, że osk. R. B. (1) uczestniczył w działalności grupy przestępczej i realizowanych przez jej członków przypisanych jemu przestępstwach / wspólnie i w porozumieniu /, a które w pozostałej części dotyczącej ww. oskarżonego zostały pozbawione tego waloru, mimo że wprost z nich wynika, że osk. R. B. (1) nie był ww. znany jako osoba biorącą udział w działalności (...) Spółki z o.o. oraz jako członek grupy przestępczej i sprawca przypisanych jemu przestępstw, a także wyjaśnień osk. M. T., osk. T. B..S. J. (1), M. M., T. O. (1) i R. B., które pozbawione zostały waloru wiarygodności w tej części w jakiej nie potwierdzały udziału osk. R. B. ww. działalności (...) Spółki z o.o. i działalności grupy przestępczej, w tym popełnieniu przypisanych jemu przestępstw - z wyjątkiem czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku,

- zeznań św. W. G. (1), R. P. (2), W. W. (2), w zakresie w jakim ww. mieli wskazywać na udział osk. R. B. (1) w działalności (...) Spółki z o.o.

i działalności grupy przestępczej, w tym popełnieniu przypisanych jemu przestępstw, co doprowadziło w konsekwencji do dokonania błędnych ustaleń faktycznych opisanych w pkt 1 petitum zarzutów apelacji,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości dot. udziału osk. R. B. (1) w działalności (...) Spółki z o.o. i działalności grupy przestępczej, w tym popełnieniu przypisanych jemu przestępstw na jego niekorzyść,

a także

- art. 63 § 1 k.k. poprzez niezaliczenie osk. R. B. (1) rzeczywistego okresu pozbawienia wolności w niniejszej sprawie na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, które faktycznie trwało od dnia 07.11.2005 r. do dnia 31.01.2007 r.,

3/ rażącą niewspółmierność kar i kary łącznej tj. grzywny orzeczonych wobec osk. R. B. (1).

Podnosząc te zarzuty apelujący wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku w całości i:

- uniewinnienie osk. R. B. (1) od czynu opisanego w pkt III części wstępnej zaskarżonego wyroku, a przypisanego jemu w pkt 7 części dyspozytywnej wyroku,

ewentualnie

- uchylene zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w ww. zakresie i przekazanie jego w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

- zmianę zaskarżonego wyroku:

- w pkt 8 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wymierzenie osk. R. B. (1) za czyn opisany w pkt V części wstępnej zaskarżonego wyroku ze zmianami wskazanymi w ww. pkt 8 łagodniejszej kary grzywny,

- w pkt 12 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wyeliminowania obowiązku nałożonego na osk. R. B. (1) naprawienia wskazanych w nim szkód,

- w pkt 13 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i zaliczenie osk. R. B. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 07.11.2005 r. do dnia 31.01.2007 r. tj. pełnego okresu jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

Obrońca Z. B. (1) zarzucił wyrokowi:

a) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie, i rozpoznawanie wszelkich zaistniałych w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego Z. B. (1) w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek bezpośrednich, wiarygodnych, jednoznacznych, konsekwentnych i przekonywujących dowodów na popełnienie zarzucanych oskarżonemu czynów przy jednoczesnym oparciu się przez Sąd na całkowicie dowolnych tezach, jakie nie stanowią nawet poszlak jak na przykład na fragmentach zeznań wyrwanych z kontekstu wypowiedzi w sposób mający uwiarygodnić scenariusz zaprezentowany przez prokuratora w akcie oskarżenia, mimo braku ku temu dostatecznych podstaw w odniesieniu do Z. B. (1)

b) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 424 § 1 pkt. 1 kpk polegającą na rażącym naruszeniu zasady swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, która przejawiała się w dokonaniu przez Sąd oceny całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób zupełnie dowolny, z pominięciem zasad logiki i doświadczenia życiowego, co dotknęło zwłaszcza dowody z wyjaśnień Z. B. (1), R. B. (1), W. G. (1) (G.'a), jak zeznań Ż. K., J. S., R. P. (2), W. W. (2) i K. O.,

co doprowadziło do poczynienia przez Sąd, i (co stanowi odrębny zarzut):

błędnych ustaleń faktycznych mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niemających pokrycia w zgromadzonych w sprawie dowodach, poprzez dowolne, a nie swobodne przyjęcie, między innymi, że Z. B. (1) miał:

1)

- wprowadzić w błąd pracowników Spółki z o.o. (...)

- wprowadzić w błąd pracowników PPUH (...)

- wprowadzić w błąd pracowników Firmy (...)
- na przełomie kwietnia/maja 2001 r. wprowadził w błąd pracowników Sp. z o.o. (...)
- wprowadzić w błąd pracowników Spółki z o.o. (...)
- w maju 2001 r. wprowadzić w błąd pracownika (...) Spółdzielni (...) w G. co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrane mleko
i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- wprowadzić w błąd pracowników firmy (...) S. B. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- w dniu 28.03.2001 r. wprowadzić w błąd pracowników (...) Spółdzielni Pracy (...) co do zamiaru uiszczenia opłaty za pobrany towar czym doprowadził tę firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- wprowadzić w błąd pracowników S.A. (...) P. co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- wprowadzić w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- wprowadzić w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili właściciela tej firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- wprowadzić w błąd pracowników firmy (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- w dniu 24 kwietnia 2001 r. wprowadzić w błąd przedstawiciela Przedsiębiorstwa (...) co do zamiaru uiszczenia opłat za pobrany towar i doprowadzili wyżej wymienioną firmę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
- finansować działania spółki (...) i nadzorować działania innych
- świadomość, że pojazd marki V. (...) numer silnika (...), rok produkcji 2001 został uzyskany w wyniku oszustwa popełnionego przez inne ustalone osoby, na szkodę banku (...) S.A., polegającego na wyłudzeniu kwoty 86.200 zł podczas gdy żaden dowód na to nie wskazuje.

2)

a nadto, że Z. B. (1):

- miał wyłożyć pieniądze na działalność spółki (...) podczas gdy pożyczał On pieniądze S. J. (1)
- miał poruszać się samochodami V. (...) koloru ciemnego podczas gdy nigdy się On takim samochodem nie poruszał
- był świadomy fikcyjnego istnienia spółki (...) i był zainteresowany zarobieniem jak największych pieniędzy podczas gdy żaden dowód na to nie wskazuje
- kazał sobie pokazywać wszelkie dokumenty związane ze spółką podczas gdy kwestia ta została, podobnie jak inne twierdzenia W. G. (1) - wyjaśniona w czasie konfrontacji pomiędzy Z. B. (1) a W. G. (1)
- miał chcieć ukrywać się przed organami ścigania podczas gdy Z. B. (1) w pełni kooperował z organami ścigania - także na skutek mamienia go art. 60 kk przez funkcjonariuszy Policji

- miał bronić przed S. J. (1) Z Ogonowskiego jako potrzebnego dla działania spółki podczas gdy nie istnieje żaden dowód weryfikujący te twierdzenia

- miał swoimi przyjazdami do siedziby spółki powodować, że osoby z nią związane wpadały w panikę w razie przyjazdów i czuły przed nim respekt podczas gdy Z. Biteff był obiektem drwin współoskarżonych, którzy traktowali go jako osobę naiwną, a jego próby nadzorowania swojej pożyczki powodowały jedynie na przemian unikanie go przez S. J. i mamienie obietnicami lub szantażowanie przez wyżej wymienionego

- wypełnił niezgodnie z prawdą fakturę z dnia 10 kwietnia 2001 r. nr (...) wskazując, że dotyczyła ona naprawy blacharsko-lakierniczej samochodu osobowego marki A. (...) nr rej. (...) wg załączonej kalkulacji systemu A. za kwotę 19 884, 27 zł brutto wystawionej przez „ (...) sp. z o.o. ul. (...) (...)-(...) T.", podczas gdy pomagał on koledze (D. K.) wypełnić na brudno dokument z luźną kalkulacją szkody i nie miał świadomości, że dokument ten zostanie opatrzony pieczętą „ (...) sp. z o.o." i jako faktura wykorzystany w procesie szkodowym

- miał świadomość, że dokumenty w postaci umowy sprzedaży z dnia 27.11.2001 r. , wypowiedzenie umowy kredytowej wobec banku (...) SA. dotyczącej zakupu samochodu osobowego marki V. (...), dokument zatytułowany (...) oraz pisemna zgodę na przejęcie długu przez Z. B. (1) zawierają sfalszowane podpisy W. K. podczas gdy Z..B. (1) będąc przekonany o rzetelności dokumentów sygnował dokumentację bankową własnymi danymi osobowymi, w efekcie czego doprowadził do sytuacji w której stan prawny odpowiadał stanowi faktycznemu, a wierzyciel w postaci banku został sponyony - przez co nie poniósł szkody

c) naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę art. 442 § 3 kpk polegającą na wydaniu orzeczenia przy całkowitym pominięciu wytycznych (zapatrywań) Sądu Okręgowego z Wyroku uchylającego Wyrok Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie - wbrew treści wyżej wskazanego artykułu, który wiąże Sąd ponownie rozpoznający sprawę wytycznymi Sądu Odwoławczego.

Formułując te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zwalczanego orzeczenia poprzez uniewinnienie Z. B. (1) od wszystkich zarzucanych Jemu czynów, ewentualnie o uchylenie sprawy i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje są bezzasadne, aczkolwiek mimo wszystko, doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku.

I

Apelacja obrońcy R. T..

Apelacja ta posiada wybitnie polemiczny charakter, zaś sformułowane w niej argumenty, w istocie rzeczy sprowadzają się do hasłowego wymienienia niektórych, ustalonych przez Sąd Okręgowy okoliczności i stwierdzenia, że ów Sąd ich nie uwzględnił, bądź uczynił to, aczkolwiek w sposób dalece niewystarczający. Autor omawianej apelacji nawiązuje również do uwag, które zostały sformułowane

w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 1 lutego 2013 r., sygn. akt IV Ka 1322/12 i na ich podstawie arbitralnie stwierdza, że Sąd pierwszej instancji ponownie procedujący w niniejszej sprawie, nie zastosował się do wskazań Sądu odwoławczego wynikających ze wspomnianego uzasadnienia. Innymi więc słowy, obrońca R. T., jakkolwiek odwołuje się do konkretnych okoliczności, to jednak nie przytacza absolutnie żadnych, istniejących na gruncie przedmiotowej sprawy uwarunkowań faktycznych, czy też dowodowych, których ocena mogłaby prowadzić do wniosku, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił te okoliczności. A zatem, w obliczu takiej a nie innej specyfiki analizowanej apelacji, chcąc przekonać, że wymienione w niej okoliczności, po pierwsze zostały ustalone prawidłowo i po wtóre, że dają one asumpt do przypisania oskarżonemu zarzuconych mu czynów, w istocie rzeczy należałoby powtórzyć argumentację przedstawioną

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Z oczywistych zaś względów jest to zbędne,

a wystarczającym staje się stwierdzenie, że ocena zgromadzonych dowodów, dokonana przez Sąd orzekający, nie tylko z uwzględnieniem ich treści, ale również,

a w realiach dowodowych rozpoznawanej sprawy, przede wszystkim,

z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, prowadzi do naturalnego w swej wymowie wniosku, a mianowicie, że R. T. popełnił przypisane mu przestępstwa. Wyrażając ten pogląd trzeba jednocześnie zwrócić uwagę skarżącemu, że całościowa lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego

w S. z dnia 1 lutego 2013 r. wskazuje, iż powodem uchylecia wcześniej zapadłego orzeczenia pierwszoinstancyjnego były mankamenty jego uzasadnienia. Konkretnie rzecz ujmując, procedujący wówczas Sąd Rejonowy nie przedstawił w tym dokumencie rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i tym samym nie przytoczył źródeł poczynionych przez siebie ustaleń faktycznych

(strona 32-33 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia

1 lutego 2013 r., k.8550verte-8551). Tymczasem, uzasadnienie aktualnie zaskarżonego wyroku, nie tylko, że pozbawione jest tego rodzaju uchybień, ale co więcej, zawiera wszechstronną i wyczerpującą ocenę dowodów, a także odzwierciedla precyzyjnie dokonane ustalenia faktyczne, których podstawą jest właśnie wspomniana ocena dowodów. Natomiast o tym, że owa ocena oraz poczynione ustalenia faktyczne posiadają tego rodzaju charakter przekonuje chociażby treść omawianej apelacji

(a także treść pozostałych skarg, o czym w dalszej części niniejszych rozważań),

w której to przecież, o czym była już mowa wcześniej, nie sposób doszukać się, choćby próby wykazania na podstawie uzyskanych dowodów, że ich ocena jest błędna, a także, że wadliwe są, będące konsekwencją tej oceny, ustalenia faktyczne. Jeśli zaś chodzi o sformułowane przez poprzednio orzekający w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy wskazania co do dalszego procedowania, to wypada zaakcentować,

że jakkolwiek w uzasadnieniu wyroku z dnia 1 lutego 2013 r., ów Sąd zawarł dość kategoryczne tezy, to jednak trzeba też podkreślić, że taki ich charakter był następstwem powierzchownie dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny uzyskanych dowodów. Ta bowiem, w odróżnieniu od tej, której dokonał Sąd Okręgowy, nie była ani kompleksowa ani wyczerpująca, a przy tym nie uwzględniała w takim stopniu

w jakim uwzględnił je Sąd Okręgowy, zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania. Uwaga ta, rzecz jasna odnosi się, między innymi, do oceny relacji zwerbalizowanych przez W. G. (3), a to z kolei oznacza, że niemożność przesłuchania go w ponownie przeprowadzonym postępowaniu, sama przez się,

nie mogła doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuconych

mu czynów. Obowiązkiem Sądu Okręgowego, którego to nie zrealizował wcześniej orzekający Sąd pierwszej instancji, było bowiem dokonanie oceny relacji W. G. (3) przez pryzmat wskazań, o których mowa w art. 7 kpk. Pisemne motywy kwestionowanego orzeczenia przekonują zaś o tym, że Sąd meriti uczynił zadość tej powinności i w konsekwencji doszedł do jak najbardziej słusznego wniosku, że relacje W. G. (3) w zestawieniu z innymi prawidłowo ocenionymi przez Sąd Okręgowy dowodami, a także w powiązaniu z zasadami doświadczenia życiowego

i logicznego rozumowania, jednoznacznie wskazują na sprawstwo i winę R. T. w zakresie przypisanych mu czynów.

II

Apelacja obrońcy M. M..

Apelacja ta posiada niemalże identyczny charakter jak skarga autorstwa obrońcy R. T., w związku z czym uwagi zaprezentowane w punkcie I niniejszego uzasadnienia, w całej rozciągłości, zachowują swą aktualność również wobec twierdzeń odzwierciedlonych w apelacji obrońcy M. M.. Natomiast tytułem ich uzupełnienia wypada jedynie przypomnieć, że to, iż oskarżony przedstawiał się osobom reprezentującym pokrzywdzone firmy jako M. L. wynika nie tylko z wyjaśnień W. G. (3), ale również z zeznań J. B. i J. C., które to były zatrudnione, odpowiednio, w firmie (...) i (...). Z kolei nawiązując do kwestionowanej przez apelującego a ustalonej przez Sąd Okręgowy relacji występującej pomiędzy wyjaśnieniami W. G. (3) a zeznaniami A. C., należy zwrócić uwagę skarżącemu, że Sąd meriti uznał, skądinąd trafnie, iż przystający charakter tych dowodów odnosi się wyłącznie do tego, że M. M. był w firmie (...). O tym przekonuje zaś fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku znajdujący się na stronie 133 (k.9767), w którym to nie sposób doszukać się sformułowania wskazującego na to, że wymienione dowody korelują

ze sobą w szerszym zakresie. Z kolei w innej części pisemnych motywów kwestionowanego orzeczenia, konkretnie na stronie 155 tego dokumentu (k.9789), Sąd pierwszej instancji jednoznacznie wskazał, że opinia z zakresu badania pisma

nie stwarza podstaw do przyjęcia, że to właśnie oskarżony, posługując się danymi innej osoby, podpisał się na upoważnieniu nr (...) i w konsekwencji uznał,

że bezprawne działanie M. M. nie wyczerpało znamion przestępstwa stypizowanego w art. 270 § 1 kk. Na kanwie tych konstatacji nieporozumieniem jest więc twierdzenie apelującego, iż Sąd Okręgowy przyjął,

że oskarżony podpisał się na wspomnianym dokumencie cudzym imieniem

i nazwiskiem.

III.

Apelacja obrońcy R. B. (1).

Omawiana w tym miejscu apelacja również posiada swą specyfikę, aczkolwiek różniącą się od tej, która jest wyznacznikiem apelacji autorstwa obrońców R. T. i M. M.. Otóż zdecydowaną część uzasadnienia skargi, obrońca R. B. (1) poświęca uwarunkowaniom, które w realiach przedmiotowej sprawy są oczywiste. I tak, po pierwsze, zwraca uwagę, na wyjaśnienia współoskarżonych i wskazuje, że nie wynika z nich by R. B. (1) uczestniczył w działalności spółki (...). Po wtóre, akcentuje, że relacje W. G. (3)

i R. P. (2) wskazują jedynie na to, że wymienieni kilkakrotnie mieli przekazać R. B. (1) samochód wraz z kuwerturą i mlekiem w proszku, zaś oskarżony, po przewiezieniu towaru w nieustalone miejsce, zwracał samochód bez ładunku.

Na kanwie tych spostrzeżeń apelujący stwierdza, że takie zachowanie oskarżonego nie mieści się w ustawowo określonych granicach przestępstwa przypisanego mu w punkcie 7 części dyspozytywnej wyroku. Natomiast chcąc przekonać, że sformułowana przez Sąd Okręgowy teza, iż „R. B. (1) miał świadomość przestępnego działania spółki (...), obejmował swoim zamiarem wyłudzenie towaru w znanej mu branży oraz, że upłynniał uzyskany przy pomocy tej spółki towar w postaci mleka w proszku oraz kuwertyury czekoladowej, a następnie część uzyskanych w ten sposób środków pieniężnych przekazywał T. B. oraz S. J. (1)” (strona 131 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) nie jest trafna, autor apelacji podejmuje próbę wykazania, że zeznania W. W. (2), w całej rozciągłości, są nieprawdziwe. W ramach tej próby skarżący uwypukla zaś niektóre rozbieżności występujące w tych zeznaniach,

a także gołosłownie, a więc w sposób absolutnie nie zasługujący na uwzględnienie, stwierdza, że podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym W. W. (2) został poddany bliżej nieokreślonej manipulacji. Formułując uwagi dotyczące wartości poznawczej zeznań W. W. (2), apelujący nie zważa jednak na te, które odnośnie tej samej kwestii przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy. Na stronie 117 tego dokumentu (k.9751) Sąd pierwszej instancji wskazał zaś, że zeznania W. W. (2),

na przestrzeni całego postępowania, w istocie ulegały zniekształceniom, a wpływ na taki ich charakter, bez wątpienia miały inne osoby. W obliczu takiego stanu rzeczy prawidłowe, bo zgodne ze wskazaniem określonymi w art. 7 kpk, było więc postąpienie Sądu orzekającego polegające na przyznaniu waloru wiarygodności tym zeznaniom, które W. W. (2) zwerbalizował w początkowej fazie postępowania przygotowawczego. Z zeznań tych, ponad wszelką wątpliwość wynika zaś to, że zarówno R. B. (1), jak i T. B. informowali wymienionego, iż razem ze Z. B. (1) i S. J. (1) „kręcą interesy w T.”. Dokonując interpretacji tej informacji, oczywiście nie można tracić z pola widzenia innych, prawidłowo ustalonych przez Sąd Okręgowy okoliczności. Konkretnie rzecz ujmując, trzeba mieć na uwadze to, że R. B. (1) brał udział w spotkaniach, w których to uczestniczyli współoskarżeni, i które to,

co prawda miały charakter towarzyski, niemniej jednak były na nich omawiane sprawy związane z działalnością spółki (...). Uwzględnić należy również i to, co zresztą zauważa, aczkolwiek marginalizuje sam skarżący, a mianowicie, że z relacji R. P. (2) (k.2092-2096 i k.2724-2726) wynika, że R. B. (1) bywał w miejscu,

w którym spółka prowadziła działalność, a ściślej rzecz ujmując, w miejscu, w którym były składowane wyłudzone przez oskarżonych towary. Co więcej, R. B. (1) przyjeżdżał tam samochodem dostawczym marki (...), którym to następnie, wspomniane towary były rozwożone. Obok tych, przytoczonych okoliczności trzeba wreszcie uwzględnić te, które usuwają wszelkie wątpliwości co do sprawstwa i winy R. B. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Mianowicie chodzi o okoliczności będące wyznacznikami sytuacji, w

których R. B. (1), w ustronnym miejscu, „przejmował” od W. G. (3) lub R. P. (2) samochód wypełniony kuwerturą czekoladową bądź mlekiem w proszku, odjeżdżał nim w nieznanym kierunku, a następnie wracał, ale już bez towaru. Zmaterializowanie się owych sytuacji z takim a nie innym udziałem oskarżonego, stanowi bowiem swego rodzaju dopełnienie tych uwarunkowań, o których była mowa powyżej. Z kolei ich całościowa ocena prowadzi do wniosku, że R. B. (1) swym zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa przypisanego mu w punkcie 7 części rozstrzygającej kwestionowanego orzeczenia. Ów wniosek generuje zaś następny, a mianowicie, że „interesy”, o których w swoich zeznaniach wspomina W. W. (2), a które to „kręcił w T.”, między innymi, R. B. (1), to nic innego jak urzeczywistniona przez niego a przypisana mu w zaskarżonym wyroku działalność przestępcza. Bez wpływu na trafność tej tezy pozostaje natomiast to, że T. B. i S. J. (1) nie do końca byli zorientowani po jakiej ostatecznie cenie R. B. (1) sprzedawał towar. Z punktu widzenia odpowiedzialności karnej tego ostatniego a i dwóch pierwszych również, kwestia ta nie ma bowiem absolutnie żadnego znaczenia. Istotne jest jedynie to, co prawidłowo ustalił Sąd pierwszej instancji, a mianowicie, że R. B. (1) miał świadomość przestępnego działania spółki (...) i obejmował swoim zamiarem wyłudzenia towarów, przynajmniej w takim zakresie, jaki został mu przypisany w zaskarżonym orzeczeniu.

IV

Apelacja obrońcy Z. B. (1).

Ustosunkowując się do tej apelacji, podobnie jak w przypadku poprzednio omówionych, w pierwszej kolejności również należy zwrócić uwagę na jej specyfikę.

I tak, trzeba zauważyć, że formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący wymienia te ustalenia, które w istocie rzeczy są egzemplifikacją wielu innych, różnych ustaleń, których istnienie prowadzi właśnie do takich wniosków (ustaleń) jakie w ramach wspomnianego zarzutu przytacza apelujący. Zaakcentować również należy, że specyfikację tych ustaleń, apelujący poprzedza zwrotem „między innymi”, co sugeruje istnienie sytuacji, że katalog błędnych ustaleń jest otwarty.

W tym miejscu wypada jednocześnie przypomnieć, że taką właśnie a nie inną redakcję, tyle tylko, że opisu jednego z czynów przypisanych oskarżonemu

w poprzednio zapadłym wyroku, krytykował sam skarżący w wywiedzionej od tego wyroku apelacji. Abstrahując jednak od tej niekonsekwencji apelującego, stwierdzić należy, że sposób zredagowania wspomnianego zarzutu, przybliżył go do takiego, który posiada charakter ogólnikowy. Wyrażając ten pogląd trzeba także zwrócić uwagę na inną osobliwość analizowanej apelacji. Otóż przedstawione w niej zarzuty zwieńczone są stwierdzeniem, że tylko niektóre z nich zostaną rozwinięte

w uzasadnieniu skargi. Na kanwie tego rodzaju zastrzeżenia należy się więc domyślać, że z jednej strony ma ono służyć „usprawiedliwieniu” braku uzasadnienia niektórych zarzutów, z drugiej zaś, ma skłonić Sąd odwoławczy, mimo wszystko, do ich oceny. Rzecz jednak w tym, że podstawowy obowiązek ciążący na podmiocie profesjonalnym, a takim bez wątpienia jest apelujący, sprowadza się do przedstawienia w apelacji konkretnie opisanych zarzutów oraz przytoczenia ich uzasadnienia. Postąpienie wbrew tej powinności powoduje zaś takie konsekwencje, jakie w większym, bądź w mniejszym stopniu, zmaterializowały się w przypadku wcześniej omówionych apelacji, a mianowicie, że zarzuty pozbawione uzasadnienia, bądź opatrzone uzasadnieniem ale schematycznym lub polemicznym, w istocie rzeczy są gołosłowne i jako takie, już z gruntu, nie zasługują na uwzględnienie. A zatem, zastrzeżenie, o którym mowa powyżej posiada tylko takie znaczenie, że odniesieniem do dalszych rozważań będą argumenty przytoczone w uzasadnieniu apelacji,

a nie sformułowane w niej zarzuty. Natomiast zachowując wynikającą ze skargi chronologię tych argumentów, już w tym miejscu stwierdzić należy, a właściwie powtórzyć, że Sąd Okręgowy aktualnie procedujący w niniejszej sprawie nie naruszył przepisu art. 442 § 3 kpk. Uwagi sformułowane w uzasadnieniu wyroku poprzednio orzekającego Sądu odwoławczego, co prawda w wielu miejscach są kategoryczne, niemniej jednak ich prawidłowa interpretacja nie upoważnia do wniosku,

że wskazywały one na konieczność uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów. Uwagi, o których mowa powyżej należy bowiem odczytywać tak, jak wskazano to przy okazji omawiania apelacji obrońcy

R. T., a mianowicie w znacznie szerszym, niż czyni to apelujący, kontekście. Dodać też trzeba, że rozważania uprzednio procedującego Sądu odwoławczego nie zwalniały Sądu pierwszej instancji z obowiązku dokonania wszechstronnej i wnikliwej oceny zgromadzonych dowodów, a więc takiej oceny, która uwzględnia, między innymi, niestety pominięte w rozważaniach poprzednio orzekającego Sądu odwoławczego, zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Odnosząc się do dokonanej przez Sąd meriti oceny zeznań Ż. K.,

w pierwszym rzędzie wypada zauważyć, że sam skarżący cytuje fragment uzasadnienia zaskarżonego wyroku, który traktuje nie tylko na temat wspomnianej oceny, ale również wskazuje fakty znajdujące potwierdzenie w zeznaniach Ż. K.. W tej sytuacji bezzasadnie więc brzmi wyrażane przez apelującego zdziwienie, że zeznania te nie zostały przyporządkowane do żadnego z ustaleń faktycznych. Natomiast to, że owo przyporządkowanie nie nastąpiło w tej części uzasadnienia wyroku, która odzwierciedla stan faktyczny, lecz w innym jego miejscu, nie ma absolutnie żadnego znaczenia. Przechodząc zaś do treści oraz oceny zeznań Ż. K., oczywiście należy przyznać rację skarżącemu, że „znajomość, nawet z najgorszym zbrodniarzem, nikogo przestępcą nie czyni” (strona 8 apelacji). Rzecz jednak w tym, a wynika to z wyjaśnień samego Z. B. (1), że o tym,

iż rzekomo został oszukany przez S. J. (1) przekonał się ostatecznie

po zakończeniu działalności spółki (...), a więc w połowie 2001 roku. W tej sytuacji, uwzględniając właśnie zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, zdziwienie wywołuje fakt, że w 2002 roku Z. B. (1) utrzymywał ze S. J. (1) bliskie kontakty towarzyskie, a co więcej wspierał

go nawet finansowo w przedsięwzięciach o charakterze gospodarczym. Wprawdzie przyczyny takiego stanu rzeczy mogą być różne, aczkolwiek te przykładowo wskazywane przez apelującego, posiadają wyłącznie charakter spekulacyjny. Innymi więc słowy, w świetle wspomnianych zasad, niemożliwym jest przyjęcie, że Z. B. (1) jedynie udzielał S. J. (1) pożyczek, a następnie został przez niego oszukany. Gdyby tak w istocie było, to wymienieni, a podpowiadają to właśnie przywołane zasady, nie utrzymywaliby w późniejszym okresie czasu zażyłych kontaktów towarzyskich. Czyniąc te uwagi należy jednocześnie zauważyć,

że podstawę do ich sformułowania stanowią, między innymi, zeznania Ż. K. pochodzące z postępowania przygotowawczego. Ich zmiana i to zasadnicza, dokonana przez świadka w postępowaniu jurysdykcyjnym, nie może być więc tłumaczona, na przykład, nieumiejętnym przesłuchaniem go w śledztwie, lecz względami, o których wspomina Sąd Okręgowy, a mianowicie chęcią dostosowania treści zeznań do linii obrony prezentowanej przez Z. B. (1). W tej sytuacji słusznie więc postąpił Sąd Okręgowy przyznając walor wiarygodności zeznaniom Ż. K. złożonym w śledztwie, a odmawiając go tym zeznaniom, które wymieniona zwerbalizowała w postępowaniu sądowym.

Natomiast nawiązując do uwag skarżącego zaprezentowanych w punktach B i C uzasadnienia apelacji, ze względu na ich lakoniczny charakter, wystarczy jedynie stwierdzić, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań J. S. jest prawidłowa. Z kolei ujawnienie w mieszkaniu Z. B. (1) dokumentacji spółki (...), którą S. J. (1), posługując się danymi T. O. (3), prowadził po zaistnieniu czynów przypisanych Z. B. (1), jedynie utwierdza

w przekonaniu, że wymienieni pozostawali w bardzo dobrych relacjach. Okoliczność ta, z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, przeczy zaś tezie, że Z. B. (1) był osobą, która niejako przy okazji działalności spółki (...), została wykorzystana finansowo przez S. J. (1).

Ustosunkowując się do twierdzeń obrońcy oskarżonego, które dotyczą oceny oraz wartości dowodowej wyjaśnień W. G. (3) wypada zaakcentować to, na co zresztą zwrócił uwagę również Sąd orzekający, a mianowicie, że to z relacji W. G. (3) wprost wynika, iż obawiał się Z. B. (1). W związku z tym, podjęta przez apelującego próba wykazania, że było inaczej, już z gruntu jest chybiona. Jednocześnie stwierdzić należy, iż racjonalnie brzmi argument sformułowany przez Sąd Okręgowy, że to właśnie wspomniana obawa zaważyła na tym, iż w trakcie konfrontacji ze Z. B. (1), W. G. (3) zmienił swoje wyjaśnienia, marginalizując udział oskarżonego w przestępczym procederze. Teza ta jest tym bardziej zasadna, jeśli się zważy na to, że do momentu owej konfrontacji, W. G. (3), po wielokroć przesłuchiwany, niezmiennie i co istotne, inaczej niż w trakcie konfrontacji, przedstawiał rolę Z. B. (1), a te jego wyjaśnienia przystają

do innych, prawidłowo scharakteryzowanych przez Sąd Okręgowy, dowodów, które łącznie, świadczą o sprawstwie i winie Z. B. (1). A zatem, w obliczu takich uwarunkowań dowodowych, rację ma Sąd pierwszej instancji, że wyjaśnienia złożone przez W. G. (3) w trakcie konfrontacji ze Z. B. (1)

są nieprawdziwe, zaś autentyczne są te, które W. G. (3) zwerbalizował w czasie wcześniejszych przesłuchań. Natomiast fakt, że apelujący, czy też któryś z obrońców pozostałych oskarżonych nie brał udziału w tych przesłuchaniach, niczego w analizowanej materii nie zmienia, ponieważ wyznacznikami wiarygodności wyjaśnień jakie podczas tych przesłuchań złożył W. G. (3) jest ich treść oraz konsekwentny charakter.

Jeśli zaś chodzi o dalsze uwagi apelującego nawiązujące do relacji W. G. (3), to wypada zauważyć, że w istocie rzeczy są one cytatami, zaczerpniętymi

z wyjaśnień, które wymieniony złożył w czasie konfrontacji ze Z. B. (1). Ich zwieńczeniem jest natomiast konkluzja sformułowana przez autora apelacji,

że tezy zawarte w owych cytatach nie straciły na aktualności. Tymczasem jest zgoła inaczej. Skoro bowiem, Sąd orzekający, kierując się wskazaniem określonymi

w art. 7 kpk, zdyskwalifikował wartość dowodową wyjaśnień W. G. (3), które ten złożył w trakcie konfrontacji z oskarżonym, to oczywistym jest, że wynikające

z nich tezy, do których to odwołuje się skarżący, są nieaktualne.

Odnosząc się do twierdzeń apelującego, które to w jego zamierzeniu mają prowadzić do wniosku, że dokonana przez Sąd meriti ocena relacji R. P. (2)

i W. Ś. jest błędna, wypada zauważyć, że w ramach tych twierdzeń skarżący nie przytacza żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby podważać wspomnianą ocenę. W tej sytuacji wystarczy więc jedynie skonkludować, że owa ocena jest bezbłędna.

Natomiast nawiązując do uwag obrońcy oskarżonego przedstawionych

w punkcie G uzasadnienia apelacji należy jedynie zauważyć, że w ich ramach, nawet sam skarżący nie wyklucza, iż mogło się zdarzyć, że Z. B. (1), poruszał się,

tak jak ustalił to Sąd orzekający, samochodem marki V. (...) o ciemnym kolorze. W tej sytuacji, czynienie rozważań na temat tej kwestii staje się bezprzedmiotowe.

Z kolei odnosząc się do spostrzeżeń autora apelacji traktujących na temat oceny oraz wartości poznawczej zeznań W. W. (2), wskazać należy,

że problematyka z tym związana została już omówiona w tej części niniejszego uzasadnienia, która dotyczy apelacji obrońcy R. B. (1). W tej sytuacji zbędnym jest więc ponowne przytaczanie przedstawionych tam argumentów. Jedynie gwoli ich uzupełnienia, stwierdzić trzeba, że zeznania W. W. (2)

z postępowania sądowego, odmienne w swej treści od tych pochodzących ze śledztwa, ewoluowały w kierunku, który jest wyznacznikiem linii obrony prezentowanej przez oskarżonych. Zaistnienia takiego stanu rzeczy, w świetle zasad logicznego rozumowania, nie sposób zaś uznać za przypadkowe, a to w konsekwencji oznacza,

że zmiana zeznań W. W. (2) musiała się dokonać pod wpływem innych osób.

Argumenty, które obrońca oskarżonego przytacza w punkcie I uzasadnienia apelacji posiadają wybitnie polemiczny charakter. Przykładem takiego argumentu jest choćby stwierdzenie, że „osoba, którą miał widzieć świadek (K. O. - uwaga Sądu Apelacyjnego) mogła być jedną z dziesiątek tysięcy mężczyzn o podobnym wyglądzie” (wyglądzie podobnym do Z. B. (1) - uwaga Sądu Apelacyjnego). Rzecz jednak w tym, że w czasie, w którym K. O. był w siedzibie spółki (...), jedynym mężczyzną o opisanym przez świadka wyglądzie mógł być wyłącznie i był, jak prawidłowo ustalił to Sąd Okręgowy, Z. B. (1). W tej sytuacji nie ulega więc żadnym, nawet najmniejszych wątpliwości, że to właśnie Z. B. (1) był tą osobą, która kolokwialnie rzecz ujmując, obsługiwała K. O. w związku z dostawą konserw z firmy (...).
Przekonania

o słuszności tej tezy nie zmienia zaś to, że na rozprawie przed Sądem pierwszej instancji K. O. nie rozpoznał Z. B. (1). Co więcej, z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, można rzec, że jest to zrozumiałe,

jeśli uwzględni się specyfikę spotkania wymienionych oraz to, że pomiędzy tym spotkaniem a wspomnianą rozprawą upłynął długi, bo dziesięcioletni okres czasu.

Jeśli zaś chodzi o uwagę, którą autor apelacji sformułował w punkcie J jej uzasadnienia, to wypada zauważyć, że posiada ona nad wyraz powierzchowny a przy tym arbitralny charakter. W tej sytuacji należy więc jedynie przypomnieć, że na stronach 45 oraz 118-119 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy przedstawił spostrzeżenia dotyczące kwestii związanej z wypełnieniem przez oskarżonego upoważnienia na imię i nazwisko B. S.. Wyczerpujący i przekonywujący charakter tych uwag oraz spostrzeżeń zbędnym zaś czyni ponowne ich przytaczanie.

Wśród argumentów zaprezentowanych przez apelującego w punkcie K uzasadnienia skargi, wręcz naiwnie brzmi stwierdzenie, że Z. B. (1)

„(...) nie wiedział, zaferowany przebiegiem zdarzeń, że auto zostało zakupione nie na jego, lecz na nazwisko W. K.” (strona 23 apelacji). Prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy okoliczności tej transakcji, a także okoliczności ją poprzedzające, prowadzą bowiem do oczywistego w swej wymowie wniosku, że Z. B. (1) miał pełną świadomość tego, iż samochód marki V. (...) został kupiony na kredyt i to kredyt udzielony w wyniku podstępnych zabiegów S. J. (1), T. B. i W. G. (3), nie jemu, lecz W. K.. Dodać jednocześnie należy, że w trakcie jednego

z przesłuchań, oskarżony sam przyznał ten fakt, aczkolwiek zauważyć też trzeba, że następnie go zanegował. Taka postawa procesowa oskarżonego została jednak dostrzeżona i w oparciu o inne zgromadzone dowody, prawidłowo zinterpretowana przez Sąd orzekający, czego wyrazem są argumenty zaprezentowane na stronie

120-122 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Natomiast ustosunkowując się do dalszych uwag, które we wskazanym wyżej punkcie uzasadnienia apelacji przytacza jej autor, wypada przypomnieć, że na kanwie działań oskarżonego, które w efekcie doprowadziły do „przejęcia” przez niego kredytu pierwotnie udzielonego na imię i nazwisko W. K., Sąd Okręgowy przypisał Z. B. (1) przestępstwo stypizowane w art. 270 § 1 kk. W związku z tym dywagacje skarżącego traktujące na temat tego, czy oskarżony uzyskał korzyść majątkową, czy też nie, oraz, że kredyt został spłacony są bezprzedmiotowe. Z kolei na pełną aprobatę zasługują te argumenty nawiązujące do przypisanego oskarżonemu przestępstwa

z art. 270 § 1 kk, które Sąd meriti odzwierciedlił na stronie 124 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Spośród nich należy zaś uwypuklić te, które odnoszą się do wyjaśnień samego oskarżonego. Co prawda wyjaśnienia te, w zakresie analizowanej kwestii, podobnie zresztą jak i innych występujących na gruncie przedmiotowej sprawy, są labilne, niemniej jednak nie sposób nie zauważyć, że w wyjaśnieniach znajdujących się na karcie 3595-3607, Z. B. (1) wprost stwierdził, że na dokumentach sporządzonych w kancelarii notarialnej, a więc na dokumentach, które stanowią istotę wspomnianego czynu, on podpisywał się swoim imieniem i nazwiskiem, zaś S. J. (1) podpisywał się za W. K..

W tym stanie rzeczy jest więc oczywistym, że Z. B. (1) miał świadomość tego, że na dokumentach, które następnie przedłożył w banku, podpis W. K. został podrobiony przez S. J. (1).

Ustosunkowując się do twierdzeń skarżącego przedstawionych w punkcie O uzasadnienia apelacji, w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że nawiązują one do przestępstwa, które Z. B. (1) popełnił formie pomocnictwa. Zwrócenie na to uwagi jest zaś konieczne, a to dlatego, że dla bytu przestępstwa dokonanego we wspomnianej formie zjawiskowej bez znaczenia jest to, czy osoba, której sprawca udzielał pomocy, finalnie popełniła czyn zabroniony. Odnosząc tę uwagę do realiów rozpoznawanej sprawy, stwierdzić więc trzeba, że dla bytu przestępstwa przypisanego Z. B. (1) w punkcie 5 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku,

nie ma najmniejszego znaczenia to, iż wystawiona przez niego faktura z dnia 10 kwietnia 2001 r., ostatecznie nie była podstawą określającą wartość szkody powstałej w samochodzie marki (...) nr rej. (...) i w efekcie nie stanowiła też podstawy określającej wysokość odszkodowania bezprawnie uzyskanego przez S. J. (1). Oczywistym jest natomiast to, że wspomniana faktura nie odzwierciedlała rzeczywistego stanu rzeczy, zaś Z.

B. (4) wystawił ją wyłącznie po to, by to właśnie na jej podstawie została zlikwidowana szkoda, co z kolei sprowadzało się do wypłaty odszkodowania w kwocie wskazanej w fakturze.

O tym, że takie właśnie a nie inne było zamierzenie oskarżonego oraz o tym, że takie właśnie a nie inne znaczenie miała faktura z dnia 10 kwietnia 2001 r. przekonują zresztą wyjaśnienia samego Z. B. (1) znajdujące się na karcie 8032-8033. Z wyjaśnień tych wynika przecież, że D. K. zapewniał S. J. (1), że ten otrzyma odszkodowanie w kwocie określonej w fakturze wystawionej przez oskarżonego, a więc w kwocie 19.884,27 złotych. W tym miejscu zaakcentować również należy, że po tym gdy Towarzystwo (...) ustaliło, iż na pojeździe wystąpiła szkoda całkowita i w konsekwencji określiło wysokość odszkodowania na kwotę 13.180,00 złotych, pomiędzy D. K.

a S. J. (1) doszło z tego powodu do nieporozumień, połączonych nawet z rękoczynami. Zaistnienie takiego stanu rzeczy utwierdza więc jedynie w tym, że Z. B. (1) a i S. J. (1) również, byli przekonani, iż faktura wystawiona przez tego pierwszego spowoduje wypłatę nienależnego odszkodowania w kwocie 19.884,27 złotych.

Jeśli zaś chodzi o twierdzenia apelującego, które odnoszą się do stanu zdrowia oskarżonego, a konkretnie rzecz ujmując do jego niepamięci, to wypada zauważyć,

że w opinii sądowno - psychiatrycznej (k.6525-6549), jej autorzy, to jest biegli lekarze psychiatrzy, sformułowali, między innymi, takie oto wnioski: „oprócz wykluczenia pierwotnych deficytów funkcji poznawczych (upośledzenia umysłowego) nie stwierdzamy również u w/w (u Z. B. (1) - uwaga Sądu Apelacyjnego) objawów wtórnych dysfunkcji intelektualnych (otępienia, demencji). Faktycznie oskarżony skarży się na zaburzenia pamięci z „myleniem faktów”. Jednakże owe „zaburzenia pamięci” mają wybitnie wybiórczy charakter, badany jest wobec tych „objawów” w pełni krytyczny a obraz kliniczny owych dolegliwości jest nietypowy dla zespołów demencyjnych i amnestycznych a względnie typowy dla postaw obronnych. Należy podkreślić, że jeżeli ktoś pamięta, że nie pamięta oraz pamięta, co, kiedy i w jakich okolicznościach zapomniał, to zwykle jego sprawność pamięci nie budzi wątpliwości biegłych”. W tej sytuacji rację ma więc Sąd Okręgowy, że kształt wyjaśnień oskarżonego, którego wyznacznikiem jest przede wszystkim ich niekonsekwencja, nie był determinowany stanem zdrowia wymienionego, lecz chęcią uniknięcia, bądź zminimalizowania swojej odpowiedzialności karnej.

W podsumowaniu zaprezentowanych rozważań należy sformułować taką oto konkluzję. Otóż obrońca Z. B. (1) w uzasadnieniu wywiezionej apelacji uwypukla tylko niektóre, prawidłowo ustalone przez Sąd pierwszej instancji okoliczności i jednocześnie dokonuje ich oceny w zupełnym oderwaniu od pozostałych. Tego rodzaju zabieg jest oczywiście chybiony. Trzeba bowiem zdać sobie sprawę z tego, że o sprawstwie i winie Z. B. (1) w zakresie przypisanych mu czynów, podobnie zresztą jak i w przypadku pozostałych oskarżonych, świadczą nie pojedyncze okoliczności, lecz całokształt uwarunkowań faktycznych odzwierciedlających całość działalności przestępczej, którą pod szyldem (...) prowadzili oskarżeni. Ów całokształt, nie pozostawia natomiast wątpliwości, że Z. B. (1), a także pozostali oskarżeni, wspomnianą działalność urzeczywistnili i tym samym wyczerpali znamiona przypisanych im przestępstw. Przekonania o słuszności tej tezy nie zmienia zaś to, że Z. B. (1) nie był bezpośrednim wykonawcą czynności czasownikowych, które to określone są

w przepisach statuujących byt przypisanych mu przestępstw. Istniejące na gruncie przedmiotowej sprawy uwarunkowania dowodowe i faktyczne nie pozostawiają przecież wątpliwości, że prowadzona przez oskarżonych, w tym również Z. B. (1), działalność przestępcza opierała się na łączącym ich porozumieniu. W tej więc sytuacji, a wynika to z istoty współsprawstwa określonej w art. 18 § 1 kk, fakt,

że Z. B. (1) (dotyczy to również pozostałych oskarżonych) nie wykonywał takich czynności, jakie zrealizował, na przykład S. J. (1), nie ma absolutnie żadnego znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Reasumując, stwierdzić więc należy, że Sąd Okręgowy zgromadził wszystkie dostępne mu dowody, a w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zaprezentował ich bezbłędną ocenę, a także, jak najbardziej poprawnie ustalone fakty. Ów Sąd, dokonał również prawidłowej subsumcji czynów przypisanych oskarżonym i na właściwym poziomie ukształtował wymierzone im kary i to zarówno te jednostkowe, jak i łączne. Poprawne jest także zaliczenie na poczet kary grzywny orzeczonej wobec R. B. (1) okresu jego tymczasowego aresztowania. Skoro bowiem wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu zostało zawieszona, to zaliczenie, o którym

mowa mogło nastąpić jedynie na poczet kary, która będzie realnie wykonywana, a więc na poczet kary grzywny. Zaliczenie zaś całego okresu pozbawienia wolności oskarżonego na poczet tej kary nie było możliwe, a to dlatego, że 200 stawek dziennych kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego, zgodnie z treścią art. 63 § 1 kk, odpowiada 100 dniom pozbawienia wolności, a więc takiemu okresowi, jaki został wskazany przez Sąd meriti w punkcie 13 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Inicjatywa odwoławcza obrońców oskarżonych, mimo wszystko, musiała jednak skutkować zmianą kwestionowanego orzeczenia. Trzeba bowiem zwrócić uwagę na to, co akcentował już zresztą Sąd odwoławczy poprzednio rozpoznający niniejszą sprawę, a mianowicie, że możliwość orzeczenia środka karnego (aktualnie środka kompensacyjnego) przewidzianego w art. 46 § 1 kk bez wniosku pokrzywdzonego istnieje dopiero od dnia 8 czerwca 2010 r., podczas gdy czyny przypisane oskarżonym zaistniały przed tą datą. Tymczasem spośród wszystkich pokrzywdzonych, wnioski o naprawienie szkody złożyli jedynie PPUH (...), (...) Spółdzielnia (...) w G., (...) S. B. oraz (...). W tym stanie rzeczy, to wyłącznie do tych wymienionych podmiotów może się odnosić rozstrzygnięcie wyrażone w punkcie 12 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Dostrzegając przytoczony mankament, Sąd Apelacyjny zmienił więc we wspomnianym zakresie zaskarżony wyrok, a uczynił to w sposób wskazany w punkcie I części rozstrzygającej swojego orzeczenia.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 633 kpk, art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4, art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Grzegorz Chojnowski Piotr Brodniak Małgorzata Jankowska